

Arrest

nr. 200 987 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat OGER *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Tazouragd, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, van Berber origine te zijn en moslim. U hebt heel uw leven in Benibouaïch gewoond, waar uw ouders en uw broer nog steeds woonachtig zijn. Uw zus is december vorig jaar met haar echtgenoot in Spanje gaan wonen, uw schoonbroer werkt daar in de landbouw.

U ging tot het 9de jaar naar school, maar omdat u niet zo'n goede leerling was stopte u ermee en ging u in de bouw werken.

Vanaf uw 16de of uw 17de levensjaar begon u relaties met vrouwen te krijgen. Uw langst durende relatie duurde zes maanden.

Rond uw 18de of 20ste levensjaar beseftte u dat u een beetje homoseksueel was en in 2009 begon u een relatie met A. (...) en jullie hadden seksuele betrekkingen. A. (...) werkte voor een organisatie waar homoseksuelen naar toe gingen die hij dan hielp. Wat de precieze functie was van A. (...) in deze organisatie, dat weet u niet. U woonde een zestal maanden met hem samen in zijn huis, waarna jullie elkaar zo nu en dan weer zagen en dit tot uw vertrek in 2016. Sinds 2009 kreeg u maandelijks of om de twee maanden dreigtelefoons waarin u aangemaand werd te vertrekken omdat u niet normaal was.

In mei 2016 hebt u het land legaal verlaten met een toeristenvisum dat 15 dagen geldig was en kwam u via Spanje naar België, waar u in het zwart begon te werken. U hebt uw land verlaten omdat er geen werk was en u er bijgevolg geen toekomst had.

Sinds september/oktober 2016 begon u op uw facebook te spreken over de manifestaties die er in uw regio in Marokko plaatsvonden en stelde u dat de politici hun werk niet deden, daar er geen werkgelegenheid in uw regio was en er geen scholen of ziekenhuizen waren. Daarenboven sprak u ook over iets dat u had gehoord, meer bepaald over het gegeven dat er in 1985 gas werd gebruikt in kader van demonstraties. Bovendien gaf u nog aan dat jullie tegen de koning waren en wilden dat hij vertrok. Rond juni 2017 heeft u uw laatste bericht gepost.

Op 4 september 2017 werd u aangehouden door de Belgische autoriteiten voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en werd u op 5 september 2017 opgesloten in een Belgische gevangenis, waar u op 4 januari 2018 weerhouden werd door de Dienst Vreemdelingenzaken en werd overgebracht naar het gesloten centrum om u te identificeren en te verwijderen van het Belgisch grondgebied. Uw repatriëring stond gepland op 20 januari 2018, doch op 19 januari 2018 diende u een eerste asielaanvraag in. Begin februari 2018 vroeg u uw zus die in Spanje woonachtig is of ze eens uw facebook kon checken en merkte u dat al uw berichten verwijderd waren, enkel nog een aantal foto's stonden op uw pagina. Op aangeven van uw moeder contacteerde u een advocaat in Marokko om na te gaan of u effectief naar aanleiding hiervan problemen had, maar u hebt nog geen antwoord van hem gekregen. Wat betreft uw homoseksualiteit: zo u hulp krijgt dan denkt u erover met uw homoseksualiteit te stoppen.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U stelt in mei 2016 uw land te hebben verlaten omdat er geen werk was en u bijgevolg geen toekomst zag in uw land, een louter economisch motief (CGVS p.2). U dan ook gevraagd waarom u anno 2018 een asielaanvraag indient, antwoordt u dat u vreest dat u wel eens zou kunnen worden opgepakt in uw thuisland, maar eigenlijk weet u dit niet omdat u niet weet of u daar problemen hebt. U hebt daarom een advocaat onder de arm genomen om dit voor u uit te vissen, maar u hebt tot op heden nog geen antwoord van hem gekregen. Gevraagd over welke problemen u het heeft, stelt u 'politieke problemen'. Gezien u even tevoren duidelijk te kennen had gegeven dat u weliswaar een beetje praatte over politiek maar dat u nooit sympathisant of lid was geweest van een politieke partij en u nooit eerder problemen met uw autoriteiten had gekend werd u om meer uitleg gevraagd en stelde u sinds september/oktober 2016 op uw facebookpagina uw mening te hebben geventileerd over de manifestaties in uw regio en te hebben aangeklaagd dat er in uw regio geen of niet voldoende scholen en ziekenhuizen waren. Bovendien zou u te kennen hebben gegeven dat jullie niet wilden dat de koning bleef (CGVS p.2-3). Aan dit door u aangehaalde motief kan echter totaal geen geloof worden gehecht daar u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit ook maar enige allusie hierop hebt gemaakt, u had het daar enkel over het gegeven dat er onrusten waren in jullie gebieden en u wilde weten of het daar veilig voor u was, niets meer en niets minder (Vragenlijst CGVS punt 3.8). U dan ook gevraagd waarom u dit nooit ten overstaan van DVZ hebt vermeld, antwoordt u dat u wel hebt gezegd dat u een advocaat hebt gecontacteerd om na te gaan of u er problemen hebt, maar dat u effectief niet over uw facebook hebt gesproken omdat 'wanneer er niets is, ik beter terug kan gaan, als ik daar geen problemen heb, dan moet ik geen asiel aanvragen' (CGVS p.3). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg ook maar ieder begin van geloofwaardigheid ontbeert. Immers, u hebt quasi sinds het moment dat u in België verblijft hier in de illegaliteit verbleven, en kon dus niet uitsluiten dat u bij een identiteitscontrole tegen de lamp kon lopen, er zou worden vastgesteld dat u hier illegaal was en zou worden gerepatriëerd. Moest u menen dat u omwille van uw facebookpagina mogelijks in de problemen zou kunnen komen, dan kan het totaal niet overtuigen dat u dit niet onmiddellijk ten overstaan van DVZ zou vermelden daar dit de kern van uw vrees betreft. Daarenboven geeft u ook plots aan dat u een week geleden via uw zus vernomen had dat al uw berichten op uw pagina gewist zijn, waardoor u schrik kreeg dat er u iets zou overkomen (CGVS p.3).

Hieruit blijkt dat u van mening was dat deze berichten nu niet bepaald zonder risico waren, reden temeer waarom er van u verwacht kan worden dat u dit onmiddellijk ten berde zou brengen bij het uiteenzetten van uw asielmotieven en de vaststelling dat u dit niet hebt gedaan ondermijnt, en zoals reeds werd aangestipt, op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

U tijdens het gehoor door het CGVS gevraagd of u behalve uw facebookpagina nog andere redenen hebt waarom u een asielaanvraag indient, antwoordt u zeer expliciet dat dit niet het geval is. Nogmaals deze vraag herhaald, stelt u dat dit effectief niet het geval is. U er dan op gewezen dat u ten overstaan van DVZ vermeldde dat u asiel aanvraagt omdat u homoseksueel bent, antwoordt u ten overstaan van de 'protection officer' ' u hebt me dat niet gevraagd', om dan aan te geven dat u ook problemen hebt omdat u homoseksueel bent (CGVS p.3). Het hoeft geen betoog dat ook deze vaststelling, temeer u geen valabele reden kunt aanreiken waarom u uw geaardheid niet onmiddellijk ter sprake heeft gebracht, uw geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.

Bovendien blijkt ook uit volgende vaststellingen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde geaardheid. U gevraagd hoe u zich realiseerde dat u homoseksueel bent, antwoordt u dat u ziek bent. Gezien dit geen verklaring biedt werd de vraag u hersteld en antwoordde u dat mannen u bevallen. Gevraagd hoe u dit gemerkt hebt stelt u 'ze bevallen me gewoon'. Gevraagd door wat u zich in mannen aangetrokken voelde antwoordt u verbazingwekkend genoeg 'kan ik dit gewoon laten vallen en het enkel hebben over het eerste (facebookpagina) wat ik vertelde'. Gevraagd of u nu wel of niet homoseksueel bent, antwoordt u 'enkel een beetje' (CGVS p.4). Ook deze uitspraak komt uw geloofwaardigheid niet ten goede daar u ten overstaan van DVZ duidelijk te kennen gaf het land te hebben verlaten omdat u 'volwaardig homo' was, nergens maakt u daar allusie op het gegeven als zou u maar een beetje homoseksueel zijn, integendeel, u zei er voor uw leven te vrezen omdat u homoseksueel bent (Vragenlijst CGVS punt 3.5).

U gevraagd door wat u zich in mannen aangetrokken voelde, antwoordt u 'gewoon zomaar'. Gevraagd dit een beetje toe te lichten, stelt u 'neen, het was gewoon zo, u kunt dat niet voelen, ik voelde dat er iets was wat me aantrok in mannen'. Gevraagd wat dit was, ontwijkt u een antwoord en stelt u 'om betrekkingen te hebben', dat is gewoon zo, stelt u (CGVS p.4).

U gevraagd wat u aantrok in A. (...), de man met wie u beweerde een relatie te hebben gehad, ontwijkt u andermaal een antwoord door te stellen 'A. (...) hield ook van die dingen'. Dan maar de vraag herhaald, komt u andermaal niet verder dan 'hij hield er ook van'. Erop gewezen dat u nog altijd geen antwoord geeft, stelt u 'hij was mijn vriend en ik weet niet hoe, maar ik zag dat hij ook dat ding had'. Gevraagd wat u bedoelt, antwoordt u 'die relatie met mannen' (CGVS p.4). Gevraagd naar de verjaardag van uw vriend, ontwijkt u eerst een antwoord door te stellen dat hij jonger is dan u om dan aan te geven dat hij het u niet verteld heeft. Gevraagd naar diens beroep antwoordt u 'hij is veel bij verenigingen en is nu in Spanje'. Gevraagd welke verenigingen, ontwijkt u andermaal een accuraat antwoord 'homoseksuelen gaan naar verenigingen en hij helpt hen'. Na nog altijd geen antwoord te hebben gekregen wordt u nogmaals gevraagd hoe die vereniging noemt en ontwijkt u andermaal een antwoord door te stellen 'hij gaat naar Tanger' om dan uiteindelijk te stellen 'de organisatie van die zaken' en dan uiteindelijk te moeten toegeven het niet te weten. Even later meent u dat die organisatie misschien CIH noemt, maar u bent daar niet zeker van, weet ook niet wat deze letters betekenen, weet evenmin waar deze organisatie gevestigd is noch wat de precieze functie van uw vriend in dezer was (CGVS p.5). Gezien u beweert sinds 2010 een relatie met deze persoon te hebben onderhouden, ook al woonde u niet permanent bij hem en zag u hem, na zes maanden met hem te hebben samengewoond, maar af en toe, is het totaal niet geloofwaardig dat u over deze punten eigenlijk totaal niets kunt zeggen, temeer het hier uw enige homoseksuele relatie betreft die bijna tien jaar heeft geduurd. Een verdere vaststelling die u geloofwaardigheid ondermijnt is het gegeven dat u aanvankelijk gevraagd hoe lang uw relatie met A. (...) geduurd heeft, u zes maanden zei om dan pas, wanneer u met uw verklaringen bij DVZ werd geconfronteerd waar u stelde van 2010 tot mei 2016 een vriend te hebben gehad, aan te geven zes maanden met deze persoon te hebben samengewoond en hem dan van tijd tot tijd te zijn gaan opzoeken tot u naar hier kwam in 2016 (CGVS p.4-5).

Gezien u verklaarde ook relaties met vrouwen te hebben gehad, werd er u gevraagd om eens te omschrijven wat er anders is in het hebben van een relatie met een vrouw en het hebben van een relatie met een man. U kwam niet verder dan 'een vrouw is apart en een man is apart'. Erop gewezen dat dit geen uitleg is, geeft u het nietszeggende antwoord 'het is een andere relatie met een vrouw en een andere relatie met een man' om dan te concluderen 'ze zijn apart' (anders). Gevraagd om dit te vertalen op vlak van gevoelens ontwijkt u andermaal een antwoord door te stellen dat u zich meer aangetrokken voelt tot vrouwen maar u kunt dit niet uitleggen (CGVS p.4).

U gevraagd of u de situatie van de LBGT in Marokko opvolgt, geeft u aan dat dit niet het geval is omdat u er over dacht te stoppen om homo te zijn. U gevraagd of u hier naar organisaties bent gestapt, antwoordt u dat dit niet het geval is omdat u ze niet kent. Gepeild of u hier homoseksuele relaties hebt gehad, stelt u van niet omdat u hier nieuw bent en werkte.

Erop gewezen dat u hier toch al sinds mei 2016 bent, herhaalt u slechts altijd te hebben gewerkt en geen etablissementen te kennen specifiek voor LBGT. Gevraagd of u hier contacten met gelijkgezinde mensen hebt antwoordt u 'ik zou niet weten waar ze te vinden' en u hebt zich niet geïnformeerd omdat u altijd werkte (CGVS p.4-5).

Van iemand die bij DVZ stelt omwille van zijn geaardheid asiel aan te vragen kan er toch heel wat meer betrokkenheid verwacht worden, een gevoel dat bij u op alle vlak ontbreekt. Zelfs wanneer u plots ten overstaan van CGVS beweert slechts een klein beetje homo te zijn, is uw betrokkenheid totaal ontoereikend, nergens uit uw verklaringen kan er maar enige gevoelsmatige band worden vastgesteld tussen uw persoon en uw bewering toch een beetje homoseksueel te zijn. Ook kan er gezien de door u afgelegde verklaringen geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde relatie met A. (...).

Het ongeloofwaardig karakter van deze beide door u aangehaalde motieven blijkt daarenboven uit de vaststelling dat u, die zich sinds mei/juni 2016 illegaal op het grondgebied bevindt pas in januari 2018 een asielaanvraag indient en dit pas nadat u naar het gesloten centrum was overgebracht met het oog op een repatriëring. U hiernaar gepeild antwoordt u 'in het begin werkte ik en dacht ik zo papieren te krijgen' (CGVS p.5). Ook deze vaststelling doet vermoeden dat u er eerder op uit bent uw verblijf hier te verlengen, dan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u niet bij macht bent enig document ter staving van uw identiteit of motieven neer te leggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekende partij voorgehouden homoseksuele geaardheid betoogt verzoekende partij dat zij er moeilijk kon over praten omdat het in haar land van herkomst een taboe is en zij derhalve ook dichtklapte toen haar hier vragen werden over gesteld door verwerende partij en stelt zij verder dat de relaties die zij in het verleden heeft gehad met vrouwen enkel onder sociale druk was daar dit van een man wordt verwacht in de Marokkaanse samenleving. Tot slot wijst verzoekende partij erop, onder het citeren van enkele internationale berichtgevingen, dat anno 2018 homoseksualiteit nog steeds strafbaar is in Marokko.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat niets in het verslag van het gehoor door de commissaris-generaal erop wijst dat verzoekende partij zou zijn *"dichtgeklapt"* toen werd gesproken over haar homoseksuele geaardheid. Ook verzoekende partij toont niet *in concreto* aan op welk punt zij emotioneel dichtklapte en niet meer in staat bleek het taboe te doorbreken teneinde toch over haar homoseksualiteit te praten. In het door verzoekende partij desbetreffend geciteerde deel van voormeld gehoor waaruit de doorleefdheid van haar homoseksuele gevoelens niet blijkt, heeft verzoekende partij het spontaan zelf over *"het hebben van betrekkingen"*, hetgeen hoegenaamd niet wijst op een dichtklappen en niet willen praten over deze problematiek.

Verder wijst de Raad erop dat het niet weten van voor de hand liggende gegevens over de enige mannelijke persoon met wie verzoekende partij een homoseksuele relatie gedurende zeven jaar zou hebben gehad, waarvan zes maanden effectieve samenwoning, verhinderen aan deze homoseksuele relatie enig geloof te hechten en verder de ongeloofwaardigheid van haar eigen voorgehouden homoseksuele geaardheid bevestigen. Dat verzoekende partij niet kan antwoorden op de eenvoudige vraag naar enkele identiteits- en persoonsgegevens van haar vriend – vragen die een puur zakelijk informatief karakter hebben naar de identiteit van deze persoon – kan in redelijkheid niet worden verantwoord door het taboe rond homoseksualiteit daar deze vragen niet de intimiteit van deze geaardheid betreffen.

Het verweer van verzoekende partij dat zij enkel relaties met vrouwen heeft gehad onder sociale druk kan evenmin door de Raad worden aangenomen vermits dit betoog flagrant strijdig is aan haar bewering bij het gehoor door verwerende partij dat zij zich meer aangetrokken voelt tot vrouwen (administratief dossier, stuk 5, p. 4: *"Ik voel me meer aangetrokken tot vrouwen"*). Dit verweer bevestigt dan ook verder het ongeloofwaardig karakter van haar asielmotief gesteund op haar beweerde homoseksuele geaardheid en van haar homoseksuele geaardheid zelf.

De bemerking van verzoekende partij dat homoseksualiteit in Marokko nog steeds strafbaar is, betreft een irrelevant verweer daar aan deze geaardheid van verzoekende partij volstrekt geen geloof kan worden gehecht.

Desbetreffend motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Waar verzoekende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de door haar beweerde politieke problemen naar aanleiding van haar kritiek op Facebook de door haar geuite kritiek op de Marokkaanse autoriteiten herneemt door desbetreffend deel van het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal te citeren, wijst de Raad er evenwel op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verzoekende partij onderneemt niet de minste poging om de desbetreffende motieven van verwerende partij *in concreto* te weerleggen. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, inclusief de door haar voorgehouden homoseksuele geaardheid, geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het gehoor in het Centrum voor Illegalen te Merksplas van 12 februari 2018 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT